

МАТИЈА БЕЋКОВИЋ, рођен 1939. у Сенти. Академик, пише поезију, прозу и есеје. Књиге песама: *Вера Павладољска*, 1962; *Меџак луџалица*, 1963; *Тако је љоворио Маџија*, 1965; *Че – џраџедија која џраје* (коаутор Д. Радовић), 1970; *Рече ми један чоек*, 1970; *Међа Вука Маниџоја*, 1976; *Леле и куку*, 1978; *Два свеџа*, 1980; *Поеме*, 1983; *Боџављење* (избор), 1985; *Кажа*, 1988; *Чији си џи, мали?*, 1989; *Изабране џесме и џоеме*, 1989, 1990; *Тридесет и једна џесма*, 1990; *Надкокоџ*, 1990; *Сабране џесме I–VI*, 1990; *Ово и оно* (избор), 1995; *Поџиџис*, 1995; *Ђерађемо се јоџ*, 1996; *Хлеба и је-зика*, 1997; *Муџка џужбалица* (избор), 1999; *Од до*, 1999; *Очинсџиво* (избор), 2000; *Најлеџце џесме Маџије Беђковића* (избор), 2001; *Ниси џи више мали*, 2001; *Црноџрске џоеме*, 2002; *Кукавица*, 2002; *Тређа рука*, 2002; *Сабране џесме I–IX*, 2003; *Каже Вука Маниџоја* (избор), 2004; *Тако је љоворио Маџија I–III* (избор), 2004; *Седимо нас двоје у суџону џлавом* (избор), 2005; *Кажем џи џихо: ниџија нам не џреба*, 2006; *Кад будем млађи*, 2007; *Пуџи којеј нема*, 2009; *Боџављење*, 2009; *Кад будем јоџ млађи*, 2012; *Косџиџи*, 2012; *Сџаница за оџкуџ вучџих кожа*, 2012; *Оли ми ја даџи*, 2014; *Учини ми љубав*, 2014; *Оџледало*, 2015; *Три џоеме*, 2015; *Праху оца џоезије*, 2016; *Одломци из чџиавоџ*, 2016; *Сџо моџих џорџреџа*, 2018; *Кад дођец у било који џрад*, 2018; *Био је смак свеџа* (избор и нове), 2019; *Кад се џоново родим*, 2019; *Људмилине џесме*, 2020; *Црна Гора – име једне вере*, 2020. Књиге есеја, записа, беседа и разговора: *О међувремену*, 1979; *Служба Свеџом Сави*, 1988; *Сима Милуџиновић / Пеџар II Пеџровић Њеџоџ*, 1988; *Косово најскуџља срџска реч*, 1989; *Овако љовори Маџија*, 1990; *Мој џреџиџосџављени је Геџе*, 1990; *Поеџица Маџије Беђковића* (зборник), 1995; *Предсказања Маџије Беђковића* (зборник), 1996; *Маџија – сџари и нови разџовори*, 1998; *О међувремену и јоџ џонечему*, 1998; *Послушања*, 2000; *Небоџ*, 2001; *Саслуџања (1968–2001)*, 2001; *Маџија Беђковић, џесник* (зборник), 2002; *Поеџија Маџије Беђковића* (зборник), 2002; *Човек без џраница*, 2006; *Мисли*, 2006; *Беседе*, 2006; *Изабрана дела I–VII*, 2006; *Служба Пусџињаку цеџињском*, 2013; *Сабрана дела I–XII*, 2013.

ЗДЕНКА ВАЛЕНТ БЕЛИЋ, рођена 1975. у Бачкој Паланци. Завршила студије словачког језика и књижевности на Филозофском факултету у Новом Саду. Тренутно је докторанткиња на Катедри естетике Универ-

зитета Коменски у Братислави. Пише поезију, прозу, есеје и књижевну критику и преводи са словачког и чешког језика. Главна је и одговорна уредница часописа за књижевност и културу *Nový život*. Објављене књиге: *Имигранти у Вавилонској кули*, књига разговора (*Imigranti v Babylonskej veži*, на словачком језику 2018), 2017; *Еџеризација: ван конТЕКСТА / Eteri-zácia: mimo konTEXTu*, двојезична збирка песама, 2018; *Pamätník rodiny Perlenschlipovej*, књига за децу, 2019; *Zvuk euridikiných krokov*, збирка есеја и критика, 2019; *Апокрифи њо Лилиј и група њроклејсџива / Apokryfy podľa Lilit a iné zatratenia*, двојезична збирка песама, 2020. Приредила више књига.

ЛУНА ГРАДИНШТАК, рођена 1989. у Суботици. Основне и мастер студије завршила на Одсеку за српску књижевност и језик. Тренутно је докторанткиња на Филозофском факултету у Новом Саду. Бави се прозом, есејима, критиком, просветним радом, објављује у периодици.

МИЛАН ГРОМОВИЋ, рођен 1988. у Чачку. Студент докторских студија српског језика и књижевности на Филозофском факултету у Новом Саду, где је ангажован као истраживач-приправник на Катедри за српску књижевност. Пише поезију, прозу, есеје и критику. Књига научних есеја: *Зайиси из стјугенџској дома – џрема есејима о књижевности*, 2014. Књига песама: *Стџрала*, 2020. Приредио више књига.

ЈОВАН ДЕЛИЋ, рођен 1949. у Борковићима код Плужина, Црна Гора. Пише студије, есеје и књижевну критику. Редовни је професор на Филолошком факултету у Београду, дописни члан Српске академије наука и уметности и од 2020. године потпредседник Матице српске. Објављене књиге: *Криџичареви џарадокси*, 1980; *Срџски надреализам и роман*, 1980; *Пјесник „Паџеџике ума“ (о џјесниџџџу Павла Поџовића)*, 1983; *Традиџија и Вук Стџефановић Караџић*, 1990; *Хазарска џризма – џумачење џрозе Милорада Павића*, 1991; *Књижевни џоџлеги Данила Киџа*, 1995; *Кроз џрозу Данила Киџа*, 1997; *О џоезији и џоеџици срџске модерне*, 2008; *Иво Андрић – мосџи и жрџива*, 2011; *Иван В. Лалић и џемачка лирика – једно инџерџексџуално исџраживање*, 2011. Приредио више књига српских писаца.

ФЈОДОР МИХАЈЛОВИЧ ДОСТОЈЕВСКИ (ФЕДОР МИХАЙЛОВИЧ ДОСТОЕВСКИЙ, Москва, 1821 – Санкт Петербург, 1881). Завршио је војну школу. У двадесет осмој години због учешћа у револуционарној организацији био је осуђен на смрт. Након помиловања провео је четири године на присилном раду у Сибиру. Један је од највећих и најутицајнијих писаца свих времена. Припада епохи класичног реализма у руској књижевности, али је својим оригиналним стилем и снагом своје стваралачке

личности не само обележио епоху него и унео нове стваралачке поступке који су снажно утицали на токове европске и светске књижевности. Главна дела: *Зайиси из мртвој дома*, *Понижени и увређени*, *Зайиси из њодземља*, *Злочин и казна*, *Коцкар*, *Идиоџ*, *Зли души*, *Младић*, *Браћа Кармазови*.

ЛАБУД ДРАГИЋ, рођен 1954. у Љевишту, Горња Морача, Црна Гора. Дипломирао је Општу књижевност са теоријом књижевности на Филозофском факултету у Београду. Пише прозу, преводи с руског и италијанског. Књиге приповедака: *Који немају њечаша*, 1985; *Срам у катедрали*, 1990; *Уочи њређих њејлова*, 1998; *Дивљи анђео*, 1999; *У заштонима Лејте*, 2003; *Пандорини вејрови*, 2004. Путописи: *По белом свејту*, 2015. Романи: *Долином сенки*, 1994; *Крв и вода*, 2007; *Беле ноћи сивој сокола*, 2013; *По белом свејту*, 2015; *Кукавичја њилад*, 2016.

ЗОРАН ЂЕРИЋ, рођен 1960. у Бачком Добром Пољу код Врбаса. Пише поезију, есеје, књижевну критику и студије, преводи с пољског, руског и бугарског. Књиге песама: *Талој*, 1983; *Злоб*, 1985; *Унујрацња обележја*, 1990; *Под сјаром лијом*, 1993; *Одушак*, 1994; *Voglio dimenticare tutto* (на италијанском), 2001; *Аз бо виде – азбучне молићве*, 2002; *Најаложено* (изабране и нове песме), 2007; *Блајо*, 2011; *Чарнок*, 2015; *Сенке М. Цр.*, 2018. Студије, есеји, огледи и критике: *Сесјра – књија о инцесју*, 1992; *Вајрено кршћење*, 1995; *Море и мраморје – дневник њућовања њо Ајулији*, 2000; *Анђели носјалјје – њоезија Данила Кица и Владимира Набокова*, 2000; *Данило Киц: ружа–њесник–њојлед*, 2002; *Песник и њејова сенка. Есеји о срјском њесницјву ХХ века*, 2005; *Сјварање модерној свејта (1450–1878)* (коаутори Д. Гавриловић, З. Јосић), 2005; *Незасићење – њољска драмајурјја ХХ века*, 2006; *Са исјока на зајад – словенска књижевна емијрацја у ХХ веку*, 2007; *Дом и бездомност њу њоезији ХХ века*, 2007; *Исјорија Вијолда Гомбровича*, 2008; *Тесјосјерон. Нова њољска драмајурјја*, 2008; *Поејника срјској филма – срјски њисци о филму 1908–2008*, 2009; *Позорицје и филм*, 2010; *Вијкацјјева Луда локомојива – између њозорицја и филма*, 2010; *3 – у возовима евројске класе, у дујим зајвореним комјозицјама, у диму и њејелу*, 2011; *Словенска чиианка – ојледи и њреводи из словенских књижевностји ХХ века*, 2013; *Позорицје лушак у Новом Саду – осниваче* (коауторка Ј. Динић), 2014; *Драмајурјки њосјскријјум*, 2014; *Ујојреба јрада – савремени новосадски роман*, 2014; *Поезија као сеизмојраф – јовори и њојовори*, 2019; *Целулоидна књижевност – књижевност и филм*, 2019. Приредио више књига и антологија.

ГОЈКО ЂОГО, рођен 1940. у Влаховићима код Љубиња, БиХ. Пише поезију, есеје и критичке текстове. Књиге песама: *Туја њинјвина*, 1967;

Модрица, 1974; Кукуџа, 1977; Вунена времена, 1981; *Изабрane и нове њесме*, 1986; *Црно руно*, 2002; *Вунена времена са Ойџужнициом и Одбраном на суду*, 2005; *Кукуџин врџи – избране и нове њесме*, 2009; *Грана од облака – избране и нове њесме*, 2014; *Клуџко*, 2018. Књиге есеја и коментара: *Поезија као аџокриф*, 2008; *Вунена времена – џроцес и коментџари*, књ. 1–2, 2011; *Пуџи уз џуџи*, 2017; *Земљани џуџи*, 2020. Године 2006. су у четири књиге објављена *Дела Гојка Ђоџа – Песме, Есеји, Поџудбина, Одбрана џоезије*.

ТОМАШ ЕВЕРТОВСКИ (TOMASZ EWERTOWSKI), рођен 1985. у Познању, Пољска. Основне, магистарске и докторске студије завршио на Универзитету „Адам Мицкјевич“ у Познању. Бави се компаративном књижевношћу. Неколико пута је боравио у Србији у оквиру међународних програма и размена. Објављене књиге: *Dwie twarze latinitas – recepcja kultury łacińskiej w dziełach Adama Mickiewicza i Łazy Kosticia*, 2014; *Images of China in Polish and Serbian Travel Writings (1720–1949)*, 2020.

АЛЕКСАНДАР ЈОВАНОВИЋ, рођен 1949. у Ратарима код Смедеревске Паланке. Дипломирао (1973) и магистрирао (1976) на Филолошком факултету у Београду, на Групи за југословенску и општу књижевност, а докторирао на Филозофском факултету у Новом Саду (1993), на Одсеку за српску књижевност. Историчар књижевности, пише студије, уџбенике, есеје и књижевну критику. Објављене књиге: *Како џредаваџи књижевностџи – џеоријске основе насџаве*, 1984; *Облаци у дуџи – џесниџиџво Дуџана Васиљева*, 1986; *Песници и џреци*, 1993; *Поезија срџскоџ неосимбализма*, 1994; *Порекло џесме – девей разџовора о џоезији*, 1995; *Сџвараци и сџворџиџељ* (три молитвена певања), 2003; *Чиџанка* (за други разред гимназије и средњих школа), 2005; *Сџиџх и џамћење: о џоезији и џоеџиџи Милосава Теџића*, 2018; *О исџорији, сећањима и самоџи: есеји и криџиџке о срџскоџ џрози ХХ века*, 2019. Приредио више књига, антологија и зборника.

ДРАГАН ЈОВАНОВИЋ ДАНИЛОВ, рођен 1960. у Пожеги. Пише поезију, прозу, есеје, књижевну и ликовну критику. Књиге песама: *Еухарисџија*, 1990; *Ениџме ноџи*, 1991; *Пениџџрам срца*, 1992; *Куђа Бахове музике*, 1993; *Живи џерџаменџи*, 1994; *Евроџа џод снеџом*, 1995; *Дубока џиџина*, 1996; *Паниџокр(е)аџор*, 1997; *Глава харфе* (коаутор Д. Вуксановић), 1998; *Алкохоли с јуџа*, 1999; *У ружином оџлегалу*, 2001; *Концерџи за никоџ*, 2001; *Најлеџше џесме Драџана Јовановића Данилова*, 2002; *Хомер џредџрађа*, 2003; *Гнездо над џонором*, 2005; *Мемоари џеска*, 2008; *Ваџира исџод снеџа*, 2010; *Моја џиачна џривиђења*, 2010; *Кад невине дуџе одлазе*, 2011; *Вино с вулкана*, 2012; *Симейџрија врџлоџа*, 2014; *Говориџи с водоџадима*, 2016; *Ум џодивљале реке*, 2018; *Чувар бележнице*, избране и нове

песме, 2019. Романи: *Алманах њешчаних дина*, 1996; *Иконостајс на крају свеиџа*, 1998; *Оиџа ледених брџа*, 2009; *Таласи беоџрадскоџ мора*, 2013. Књиге есеја: *Срџе океана*, 1999; *Духови Балкана*, 2019.

КИНЕСКИ ПИСЦИ:

ХУ ШЕ (17. децембар 1891 – 24. фебруар 1962), кинески филозоф, писац и дипломата. Залагао се за увођење народног говора у књижевност, учествовао у Покрету четвртог маја и био номиниран за Нобелову награду за књижевност 1939. године. Његов текст објављен у *Новој омладини* под називом „Скромни предлози за реформу књижевности” узима се као почетак модерне кинеске књижевности.

ГУО МОЖУО (16. новембар 1892 – 12. јун 1978), изузетно плодан писац, теоретичар, песник и преводилац. Истицао је политички карактер књижевности и њену револуционарну снагу. Његово стваралаштво носи печат романтизма, а песме су створене по узору на Тагору. Истакао се богатим преводилачким опусом, између осталог и Гетеовим *Фаустом*. У оквиру теоретских истраживања изучавао је функцију књижевности, те је остао упамћен и као један од утемељивача научне критичке мисли у Кини.

ЛУ СЈУН (25. септембар 1881 – 19. октобар 1936) је књижевни псеудоним Џоу Шурена, писца, есејисте, песника и књижевног критичара који се неоспорно сматра оцем модерне кинеске књижевности. Из жеље да помогне свом народу најпре уписује студије медицине у Јапану, а затим, видевши да је у Кинеза „болесна душа”, одлучује се за књижевност, коју сматра најделотворнијим леком. Године 1918. у часопису *Нова омладина* излази његова приповетка „Дневник једног лудака”, прво дело написано на народном језику. Као писац одликује се изузетно богатим стилем, верно приказујући читаву лепезу ликова и осета – од дубоког саосећања до горког цинизма.

СЈУ ДИШАН (3. фебруар 1893 – 4. август 1941), писац, преводилац, етнолог и први професор санскрта у Кини. Готово целокупан књижевни опус посветио је југу Кине, описујући тамошњи живаљ. Изучавао је религије, индологију, санскрт и будизам. Говорио немачки, француски и грчки. Превео је мноштво филозофских списа, нарочито будистичке провенијенције. Узео је учешћа у рату против Јапана, пишући током службе патриотску књижевност која се добро примила у народу.

СЈЕ МИЈЕНЦУН (1886–1946), писац, филолог, издавач и преводилац. Рано се заинтересовао за књижевност. Уписао је академију у Шангају, из које ће доцније настати Донгхуа универзитет. Позајмивши новац од рођака, одлази у Јапан зарад изучавања језика, где бива примљен на даље студије, које услед неимаштине није завршио. Преводио је јапанске класике и модерне романе, неретко их тискајући самостално. (прир. Бојан Тарабић)

ЗЛАТА КОЦИЋ, рођена 1950. у Жељеу код Сврљига. Дипломирала на Филолошком факултету у Београду, на групи за руски језик и књижевност, а усавршавала се на студијским боравцима у Русији. Пише поезију, есеје и огледе, преводи с руског. Књига огледа: *Рђањска свејшпа – о поезији Миодрага Павловића*, 1996. Књиге песама: *Клојка за сенку*, 1982; *Оро око тројшпа*, 1990; *Ребро*, 1993; *Гнездо и куйола*, 1995; *Полој*, 1999; *Ваздушне фреске*, 1999; *Лазареве лесїве*, 2003; *Мелод на води*, 2008; *Бело јуле*, 2014; *Биберче*, 2014; *Le piéton au large / Пешак на јучини* (француско-српско издање), 2014; *Сиринова скала / Скала Сирина* (српско-руско издање), 2014; *Чаура-аура-ура*, поетски записи, 2016; *Хармон*, 2017; *Простори душе*, 2019; *Галїал*, 2020. Приредила више књига.

НЕБОЈША ЛАЗИЋ, рођен 1966. у Алексинцу. Основне студије завршио је на Филолошком факултету у Приштини, а магистрирао је и докторирао на Филолошком факултету у Београду. Редовни је професор на Филозофском факултету у Косовској Митровици, на којем предаје Српску књижевност XX века. Објављене студије: *Антиушїошїска шїрилојїа Борислава Пекића*, 2013; *Време и шїросїор у „Злашном руну” Борислава Пекића*, 2016. Роман: *Ошрашїїање*, 2014. Живи у Београду.

ЈЕЛЕНА МАРИЋЕВИЋ БАЛАЋ, рођена 1988. у Кладову. Филолог србиста, проучава српску књижевност XVII и XVIII века, као и авангардну и неоавангардну књижевност. Пише поезију, прозу, студије, есеје и критику. Објављене студије: *Лешїшїмашїја за сїнализам – јушїрање сїнализма*, 2016; *Траїом бисерних минђуца срїске књижевностїи (ренесансностї и барокностї срїске књижевностїи)*, 2018. Књига песама: *Без драке на срцу*, 2020. Приредила више књига.

РАДОВАН БЕЛИ МАРКОВИЋ, рођен 1947. у Ђелијама код Лазареваца. Пише приче и романе. Објављене књиге: *Паликућа и Тереза милосїшї јуна*, 1976; *Црни колач*, 1983; *Швајска коса*, 1989; *Године расїлеїа*, 1992; *Живчана јайїја*, 1994; *Сїшаре шїриче*, 1996; *Сешембрини у Колубари*, 1996; *Лајковачка шїруїа*, 1997; *Мале шїриче*, 1999; *Лимунашїја у Ђелијама*, 2000; *Последња ружа Колубаре*, 2001; *Кнез Мишкшїн у Белом Ваљеву*, 2002; *Девешї белшх облака*, 2003; *Оркесїшар на шїедале*, 2004; *Кавалери сїшарої шїремера*, 2006, 2011; *Ашпа – шїод живошїом*, 2007; *Ђорава сїшрана*, 2007; *Колубарска шїрилојїа*, 2008; *Госїођа Олїа – душе и шїрикљученишїа*, 2010; *Приче*, 2010; *О свему ће шїричашїи Гаврїло*, 2011; *Пушїникова шїїлана – залушно јлешїиво*, 2015; *Плава кашїїа – Кроника Кронике*, 2017; *Сїшїјна веїшрењача – чешїири канашїа*, 2020. Године 2013. су му објављена *Сабрана дела* у 13 књига.

ИВАН НЕГРИШОРАЦ, рођен 1956. у Трстенику. Пише поезију, прозу, драме, студије и књижевну критику. Од 2005. до 2012. године био

је главни и одговорни уредник *Лейџојиса Мајџице српске*, а од априла 2012. је председник Матице српске. Редовни је професор на Филозофском факултету у Новом Саду. Књиге песама: *Трула јабука*, 1981; *Ракљар*. *Желудац*, 1983; *Земљојис*, 1986; *Абракадабра*, 1990; *Тојло, хладно*, 1990; *Хој*, 1993; *Везници*, 1995; *Прилози*, 2002; *Пошћаник*, 2007; *Свејилник*, 2010; *Камена чџенија*, 2013; *Чџенија* (избор), 2015; *Мајџични млеч*, 2016; *Изложба облака* (избор и нове), 2017; *Ољегала Ока Недремана*, 2019. Роман: *Анђели умиру*, 1998. Дrame: *Фреди умире*, 1987; *Куц-куц*, 1989; *Испраћа је у шоку, зар не?*, 2000; *Видиш ли свице на небу?*, 2006. Студије и есеји: *Лейџијмаџија за бескућнике*. *Српска неоавангардна поезија – поезијички идентитет и разлике*, 1996; *Лирска аура Јована Дучића*, 2009; *Испраћа предака – искушења колективної и индивидуалної ојсџанка*, 2018; *Њеџошевски покреј ојџора*, 2020. Председник је Уређивачког одбора *Српске енциклопедије*, том I, књ. 1–2, 2010–2011, том II, 2013; том III, књ. 1, 2018.

МИЛАН НЕНАДИЋ, рођен 1947. у Грковцима код Босанског Грахова, БиХ. Пише поезију и књижевну критику, бави се превођењем. Књиге песама: *Сџефанос*, 1971; *Нови Сџефанос*, 1974; *Ојџији одар*, 1978; *Усамљена испорија*, 1979; *Освејна маска*, 1981; *Песме*, 1984; *Књиџа чејџворице*, 1984; *Песме* (коаутор И. Урсу), 1985; *Ојџији одар и грује џесме*, 1985; *Вриснула је мајка*, 1985; *Почињем да бирам*, 1988; *Дрхџање у своју*, 1988; *Изабрane џесме*, 1989; *Бели анђео*, 1990; *Венац за Гаврила*, 1991; *Ујџочиџије*, 1994; *Средовечан соко*, 1995; *Ујрушак: насџавак Ујџочиџија*, 1997; *Суви џечай*, 1998; *Ојџији одар и нове џесме*, 2000; *Ноћна слика*, 2001; *Дивљи бој Балкана*, 2003; *Пола кайи росе* (избор и нове песме), 2004; *Песме* (избор), 2005; *Камен са именом*, 2006; *Горко изобиље*, 2008; *Виџе од имања* (избор), 2010; *Укус џелина* (избор), 2012; *Редна чаџа*, 2012; *Венац за Гаврила, завеџијање*, 2014; *Укојна свила / Giulgiu de mătase* (двојезични избор), 2017; *Ојџмено а црно* (избор), 2018.

МИЛИВОЈ НЕНИН, рођен 1956. у Локу, Шајкашка. Књижевни критичар и историчар, редовни професор на Филозофском факултету у Новом Саду. Објављене књиге: *С-авеји криџике, с-окови џезије*, 1990; *Свејислав Сџефановић – џрејџеча модернизма*, 1993; *С мером и без ње*, 1993; *Суочавања*, 1999; *Сџвари које су џрошле*, 2003; *Сџари лисац*, 2003; *Случајна књиџа – колаж о Тодору Манојловићу*, 2006; *Српска џесничка модерна*, 2006; *Сџијне књиџе – о џрејџисци српских џисаца*, 2007; *Слајка књиџа*, 2008; *Седam бележска – мала књиџа о Црњанском*, 2009; *Савиченџа – српски књижевеници искоса*, 2010; *Свеји мирис џамџивека – фрејменџи о Лази Косџићу*, 2011; *Савић Милан*, 2011; *Седam брежуљака – књиџа о Црњанском*, 2013; *Славни Шајкаџ о Лази Косџићу*, 2014; *Слово џврдо – о џрејџисци Илариона Руварца*, 2016; *Сви моји банайџски џисци*

– *ѝриказе и ѝрикази*, 2016; *Свѝтислав Сѝефановић, о ѝеѝ*, 2016; *Срѝен Марић*, 2017; *Срѝских новина годѝѝак и друѝи годѝци*, 2017; *Сѝењак Црњанскоѝ*, 2020; *Самѝдба – највиѝце о Павићу*, 2020. Приредио више књига и антологија.

ЖЕЛИДРАГ НИКЧЕВИЋ, рођен 1956. у Пријепољу. Пише поезију, есеје и књижевну критику, преводи с руског. Књиге песама: *Осећајна архѝпекѝура*, 1980; *Језуѝтски колеѝ*, 1987; *Харфа ѝред водом*, 1993. Књиге есеја и критика: *Тренинѝ криѝике*, 1991; *Оѝѝис*, 1994; *Неко је ѝроѝао овим ѝуѝем – изабрани есеји*, 2010. Приредио више књига и антологија.

СРЂАН ОРСИЋ, рођен 1987. у Вуковару, Хрватска. Дипломирао на Одсеку за српску књижевност Филозофског факултета у Новом Саду, где је 2015. године одбранио докторску дисертацију „Лик странца у српском роману 19. века”. Пише поезију, прозу, есеје, студије и књижевну критику. Књиге песама: *Месечар*, 2008; *Свѝтломрачја*, 2011. Студије: *Чѝтрсѝ и камаѝне – есеји о делу Слободана Селенића*, 2014; *Јаѝин осмејак – смех у ѝриповеѝкама Јакова Ићаѝовића*, 2015; *Лик сѝтранца у срѝском роману 19. века*, 2018; *Улица Милуѝина Миланковића*, 2019. Приредио више књига.

ГОРАН ПЕТРОВИЋ, рођен 1961. у Краљеву. Академик, пише прозу. Књиге приповедака: *Савѝѝи за лакѝи живоѝ*, 1989; *Осѝрво и околне ѝриче*, 1996; *Ближњи*, 2002; *Све ѝѝѝо знам о времену* (избор), 2003; *Разлике*, 2006; *Исѝод ѝаванице која се љусѝа – кино-новела*, 2010; *Породичне сѝорије*, 2011; *Унуѝраѝње дворѝѝе*, 2018. Романи: *Аѝлас оѝисан небом*, 1993; *Оѝсада цркве Свѝѝѝ Сѝаса*, 1997; *Сѝѝичарница „Код срећне руке”*, 2000. Дrame: *Скела*, 2004; *Маѝѝца*, 2011. Књига записа: *Преѝраживач*, 2007.

ДРАГИЊА РАМАДАНСКИ, рођена 1953. у Сенти. Архивиста, професор руске књижевности у пензији, пише студије, прозу, есеје, чланке и приказе, преводи с руског, мађарског и енглеског. Објављује радове у домаћим, руским и мађарским књижевним часописима. Превела је педесетак књига лепе књижевности и добила више награда за превођење. Објављене књиге: *У ѝѝѝрази за фиѝурама*, проза у коауторству, 2012; *Пародијски ѝлан романа Досѝојевскоѝ* (докторска дисертација из 1991), 2013; *Снеѝко у ѝроѝима – ѝревођење с лица на наличје*, транслатолошки есеји, 2013; *Или не*, аутобиографски есеји, 2018. Саставила је и превела антологију руске женске поезије *Узводно од суза*, 2009. Живи у Сенти.

МИЛАН Р. СИМИЋ, рођен 1959. у Великој Плани. Пише прозу, филозофеме, афоризме, књижевну критику, есеје и радио-драме. Збирке

прича: *Недовршена прича*, 1994; *Приручник за будуће мучишће и убице*, 2003. Романи: *Порицање стварности*, 2001; *Оде ми да полудим*, 2002; *Бели свет коначно*, 2003. Збирке филозофема: *Приручник за побуну верујућих*, 2011; *Аристотел по друшћу њућ међу Србима*, 2012. Збирке огледа и критика: *Есеји да ти блаже торчину*, 2010; *Али нећемо више о њоме*, 2010; *Али хоћемо управо о њоме*, 2011; *А њо њонуће у њрстору*, 2012; *Дневник чишаоца*, 2015; *Дневник чишаоца 2*, 2017. Збирке афоризама: *Чизма режим чува*, 1996; *Гласаћемо се још*, 1997; *Ено секире, камо ћа кум*, 2008; *Зовиће ме Аристотел*, 2013; *Жуљ на жуљ*, 2017. Од 1994. године уређује часопис за културу и уметност *Нацц њрај*. Члан је Српског ПЕН центра. Живи у Великој Плани.

БОЈАН ТАРАБИЋ, рођен 1988. у Прибоју. Бави се књижевним превођењем с кинеског језика и научним радом у области кинеске књижевности, а посебно занимање гаји за мањинске језике у НР Кини. Говори кинески, руски, енглески и турски језик. Објављени су његови преводи кинеских прича и пет романа.

МИЛОСАВ ТЕШИЋ, рођен 1947. у Љештанском код Бајине Баште. Академик, пише поезију, прозу, есеје и стручне радове о језику. Књиге песама: *Кујиново*, 1986; *Кључ од куће*, 1991; *Благо божије* (изабране и нове песме), 1993; *Прелест севера*, 1995; *Прелест севера, Крућ рачански, Дунавом*, 1996; *Крућ рачански, Дунавом* (посебно издање), 1998; *Изабране њесме*, 1998; *Седмица*, 1999; *Бубњалица у њчелињаку*, 2001; *У крстју земље* (избор), 2001; *Најлејще њесме Милосава Тешића* (избор), 2002; *Са стјанишћја брезових дедова* (лирско-приповедна проза), 2002; *У њесном склоћу* (изабране и нове песме), 2005; *Дар и коб*, 2006; *Млинско коло*, 2010; *Гром о Свећом Сави*, 2010; *Вејрово њоље*, 2013; *Калоћера Пера*, 2018; *Жеравија вода* (изабране песме и лирско-приповедна проза), 2019; *Привид крућа*, 2019. Књиге есеја и студија: *Говор Љешићанској*, 1977; *Речник Њећошева језика*, 1983; *Есеји и сличне рагње*, 2004; *Певање и мера*, 2016. Приредио више књига српских писаца.

ПРЕДРАГ ШАПОЊА, рођен 1972. у Новом Саду. Књижевни преводац, дипломирао је 2002. енглески језик и књижевност на Филозофском факултету у Новом Саду. Пре тога је 1997. дипломирао и на Медицинском факултету. У периодици објављује преводе књижевне теорије, филозофије и социологије: Виларда Спигелмана, Дејвида Сидорског, Ерика Хобсбаума, Томаса Франка, Дорит Кон, Едварда Саида, Бернарда Вилијамса, Тома Полина, Мартина Постера, као и преводе поезије: Т. С. Елиота, Хуга Вилијамса, Тома Полина, Харолда Пинтера, Пенелопе Фиццералд и Чарлса Симића. Преведене књиге: *Алис Манро, Бекстиво*, 2006; *Превише среће*, 2010; *Голи живоћ*, 2013; *Мржња, њријашћесиво, удварање*,

љубав, брак, 2014; *Поћлед са единбуршске сћене*, 2015; Дорис Лесинг, *Бен, у свећу*, 2007; *Мемоари преживеле*, 2008; *Злаћна бележница*, 2010; Ајрис Мердок, *Пещчани замак*, 2004; *Црни ћрини*, 2005; Флен О'Брајен, *На реци „Код две ћишце“*, 2009; Мишел Фејбер, *Исћод коже*, 2003; *Кишца мора ћасћи*, 2004; Лиза Скотолан, *Последња жалба*, 2004; Луиз Велш, *Тамерлан мора умрећи*, 2005; *Мрачна комора*, 2005; *Трик са мейком*, 2010; Томас Франк, *Освајање кула: бизнис кућура, конћракулћура, усћон хий конзумеризма*, 2003; Ралф Елисон, *Невидљиви човек*, 2014. Преведене књиге (у коауторству): Брајан Малдун, *Пољући и ћриче* (са Душицом Маринков Јовановић), 2005; Серен Кјеркегор, *Дневници и зајиси* (са Смиљком Јоветић Вебер), 2003; Р. Нелсон и Р. Шиф, *Крићички ћермини из исћорије умећносћи* (са Љиљаном Петровић), 2004; Грејам Данкли, *Слободна ћрћовина* (са Наташом Ваван Пралицом), 2005.

ВОЛФ ШМИД (WOLF SCHMID), роћен 1944. у Теплицама у Чешкој. Немачки филолог, русиста и теоретичар књижевности, представник наратолошког приступа изучавању књижевности. Од 1978. до 2009. године професор на Универзитету у Хамбургу, од 2009. професор емеритус на Институту за славистику Универзитета у Хамбургу и почасни професор универзитета у Санкт Петербургу. Аутор многобројних студија и монографија. Оснивач Интердисциплинарног наратолошког центра (ICN) Универзитета у Хамбургу, чији је био руководилац, Европске наратолошке мреже (ENN) и Интердисциплинарног наратолошког пројекта *Open Narratology*. Покретач интермедјалног часописа *Narratorium*. Издвајамо следеће Шмидове радове: *Тексћовое сћроение в ћовесћях Ф. М. Досћоевскоћо*, 1973; *Puškins Prosa in poetischer Lektüre. Die Erzählungen Belkins*, 1991; *Нарратћолоћия*, 2003, измењено и допуњено издање 2008; *Mentale Ereignisse*, 2017. Ускоро излази из штампе ауторски превод на енглески ове обимне монографије (посвећене „менталним догађајима“ у европским наративима, од средњовековља до модернизма). Многи Шмидови радови су превоћени са немачког и руског језика на српски језик. (Д. Р.)

Приредио
Бранислав КАРАНОВИћ